

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Dušana Schinzela a soudců Mgr. Petra Mišianika a JUDr. Jiřího Horáka ve věci

žalobkyně: **H.K.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Zbyňkem Andršem
sídlem Hlinky 126/48, 603 00 Brno

proti

žalované: **M.K.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

o zaplacení 305 949 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Brno-venkov (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 16. 2. 2021, č. j. 11 C 158/2017-364,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. **mění** takto:
Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 123 942,42 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 19 680 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. **potvrzuje** v tomto znění:
Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu Brno-venkov 100 % náhrady nákladů řízení, a to do tří dnů od právní moci samostatného usnesení soudu prvního stupně, jímž bude výše této náhrady určena.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 305 949 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 305 949 Kč od 22. 6. 2017 do zaplacení (výrok I.), že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 157 655 Kč (výrok II.) a rozhodl, že základ nároku České republiky na náhradu nákladů řízení je dán vůči žalované ze 100% (výrok III.).
2. Takto soud první stupně rozhodl o žalobě podané žalobkyní dne 30. 6. 2017, jíž se domáhala zaplacení částky 305 949 Kč s příslušenstvím, která představuje bezdůvodné obohacení žalované získané na úkor žalobkyně užíváním pozemku p. č. XXXXX, jehož součástí je stavba č. p. XXXXX, a pozemku p. č. XXXXX, oba nacházející se v obci a katastrálním území XXXXX (dále jen „nemovitost“) v období od 1. 7. 2014 do 31. 5. 2017, kdy žalovaná nemovitost užívala výlučně sama, nad rámec svého spoluvlastnického podílu o velikosti jedné poloviny.
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že v žalovaném období od 1. 7. 2014 do 31. 5. 2017 byla nemovitost nejprve od 1. 7. 2014 do 21. 12. 2014 ve spoluvlastnictví žalované a J.K., z nichž každý byl vlastníkem spoluvlastnického podílu o velikosti jedné poloviny, a v období od 22. 12. 2014 do 31. 5. 2017 byla nemovitost ve spoluvlastnictví žalované a žalobkyně, jejichž podíly byly také o velikosti jedné poloviny. Žalobkyně nabyla vlastnické právo ke spoluvlastnickému podílu od J.K. na základě darovací smlouvy ze dne 22. 12. 2014, a později, na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 19. 1. 2015, žalobkyně nabyla od J.K. pohledávku za žalovanou na vydání bezdůvodného obohacení za užívání nemovitosti nad rámec jejího spoluvlastnického podílu za období od 1. 7. 2014 do 21. 12. 2014. Dále soud prvního stupně zjistil, že žalovaná bránila, nejprve J.K. (do 21. 12. 2014) a poté (od 22. 12. 2014) přímo žalobkyni, v užívání nemovitosti, kterou užívala výlučně sama, nad rámec svého spoluvlastnického podílu. Již na jaře roku 2013 žalovaná vyměnila přístupové zámky do nemovitosti a od té doby neměli J.K. a poté žalobkyně do nemovitosti přístup. Výši obvyklého nájemného za užívání nemovitosti zjistil ze znaleckého posudku znalce Ing. Karla Abrahama, podle něhož byla výše obvyklého nájemného v období od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014 ve výši 21 711 Kč měsíčně, v roce 2015 ve výši 22 024 Kč měsíčně, v roce 2016 ve výši 22 599 Kč měsíčně a za období od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2017 ve výši 23 081 Kč měsíčně. K zaplacení požadované částky vyzvala žalobkyně žalovanou výzvou ze dne 9. 6. 2017.
4. Při právním posouzení věci soud prvního stupně aplikoval ustanovení § 2991 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná se na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatila tím, že v žalovaném období nemovitost užívala výlučně sama, nad rámec svého spoluvlastnického podílu o velikosti jedné poloviny, a je proto povinna žalobkyni vydat majetkový prospěch (bezdůvodné obohacení), který tímto užíváním získala. Žalobkyně má právo na poskytnutí peněžité náhrady jako ekonomické protihodnoty toho, co nemůže být vydáno, přičemž výše této náhrady je dána polovinou obvyklého měsíčního nájemného za užívání nemovitosti. Soud prvního stupně žalobkyni přiznal i úroky z prodlení v zákonné výši, a to podle § 1968 a § 1970 o. z., ve spojení s § 1 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. K námitce započtení, kterou žalovaná uplatnila v řízení podáním ze dne 12. 3. 2018, uvedl, že nevyvolala právní účinky zániku pohledávky žalobkyně, a to z důvodu neurčitosti započtení (žalovaná vznesla námitku započtení řady svých pohledávek různého druhu, které v součtu převyšují žalovanou částku, a neuvedla přitom, jaké konkrétní její pohledávky mají být započteny proti pohledávce žalobkyně) a dále je důvodem neúčinnosti započtení to, že se v okamžiku započtení jednalo o nesplatné pohledávky žalované (současně s námitkou započtení vyzvala žalobkyni k plnění, přičemž šlo o pohledávky splatné teprve na výzvu). O náhradě nákladů řízení účastníků soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle něhož přiznal úspěšné žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení. O náhradě nákladů řízení státu rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř. jen co do základu, který je dán vůči žalované ve výši 100 %, neboť výše náhrady nebyla v době rozhodnutí soudu známa.

5. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná odvolání, v němž navrhla změnu rozsudku tak, že žaloba bude zamítnuta, nebo aby byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací námitky žalované (a vypořádání se s nimi odvolacím soudem) jsou uvedeny v pozdější části odůvodnění tohoto rozsudku.
6. Krajský soud v Brně (dále jen „odvolací soud“ - § 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 a contrario o. s. ř.), a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, řízení jeho vydání předcházející, správnost skutkových zjištění soudu a jejich právního posouzení, nařídil k projednání odvolání jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. a důvody pro změnu výroku II. rozsudku.
7. Pokud jde o skutkovou stránku věci, dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně přesvědčivě popsal, které skutečnosti má za prokázané a které nikoliv, jakož i to, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění. Soud prvního stupně jasně a srozumitelně vysvětlil úvahy, jimiž se při hodnocení důkazů řídil, důkazy posoudil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž postupoval v souladu s pravidly logického myšlení. Rozsah dokazování byl plně dostačující pro učinění jednotlivých skutkových zjištění i celkového závěru o skutkovém stavu věci, s nímž se odvolací soud ztotožňuje. Ve stručnosti je skutkový stav věci shrnut v odst. 3 odůvodnění tohoto rozsudku.
8. Odvolací soud se se soudem prvního stupně shodl také v právním posouzení věci, ve stručnosti shrnutém v odst. 4 odůvodnění tohoto rozsudku. Soud prvního stupně přílehlavě aplikoval jím zmiňovanou judikaturu, jakož i klíčové ustanovení § 2991 o. z., z něhož správně dovodil, že žalovaná se v období od 1. 7. 2014 do 31. 5. 2017 bezdůvodně obohatila, neboť získala majetkový prospěch bez právního důvodu tím, že výlučně užívala předmětnou nemovitost nad rámec svého spoluvlastnického podílu. V období od 22. 12. 2014 do 31. 5. 2017 získala žalovaná majetkový prospěch na úkor žalobkyně, neboť tato byla v uvedeném období spoluvlastnicí nemovitosti, a v době od 1. 6. 2014 do 21. 12. 2014 získala žalovaná majetkový prospěch na úkor tehdejšího spoluvlastníka nemovitosti J.K., který na žalobkyni postoupil nárok na vydání bezdůvodného obohacení za uvedené období. Žalovaná žalobkyni, resp. předchozímu spoluvlastníku nemovitosti J.K., v užívání nemovitosti bránila výměnou zámku i slovně, přičemž nemožnost spolužívání nemovitosti s žalobkyní žalovaná v odvolání opětovně potvrdila.
9. K právnímu hodnocení věci odvolací soud ještě odkazuje na ustanovení § 2999 o. z., jež soud prvního stupně nezmiňoval a bylo nutno jej také aplikovat, z něhož plyne, že s ohledem na povahu získaného majetkového prospěchu (užívání nemovitosti) nemůže žalovaná předmět bezdůvodného obohacení žalobkyni „dobře“ vydat, která má proto právo na peněžitou náhradu ve výši „obvyklé ceny“. V projednávané věci je výše této náhrady dána obvyklým nájemným za užívání nemovitosti, jež bylo stanoveno znaleckým posudkem Ing. Karla Abrahama; zjištění soudu prvního stupně učiněná z uvedeného znaleckého posudku žalovaná v odvolání nezpochybnuje. Žalobkyně požaduje náhradu v nižší částce, než jak obvyklé nájemné stanovil znalec Ing. Karel Abraham, neboť vychází z obvyklého nájemného ve výši 17 730 Kč měsíčně (požaduje polovinu ze zmíněné částky, tj. částku 8 865 Kč měsíčně), které bylo stanoveno znalcem Ing. Jaroslavem Bejšovcem v předchozím řízení vedeném mezi týmiž účastnicemi u soudu prvního stupně pod sp. zn. 34 C 157/2014. Zmíněnou částku 8 865 Kč měsíčně žalobkyně požaduje za období od 22. 12. 2014 do 31. 5. 2017, kdy byla spoluvlastnicí nemovitosti. Za předcházející období od 1. 6. 2014 do 21. 12. 2014, kdy ještě nebyla spoluvlastnicí nemovitosti, požaduje ještě nižší částku, a to 8 103 Kč měsíčně, přičemž jde o nárok, jenž nabyla postoupením pohledávky od předchozího spoluvlastníka J.K.. Lze shrnout, že žalobkyně za celé žalované období od 1. 7. 2014 do 31. 5. 2017 požaduje méně, než by požadovat mohla (mohla požadovat částky vycházející z obvyklého nájemného stanoveného znalcem Ing. Karlem Abrahamem). Správně též soud prvního stupně žalobkyni

přiznal úroky z prodlení, jejichž výše odpovídá právní úpravě, a první den prodlení je dán marným uplynutím lhůty k plnění poskytnuté žalované ve výzvě ze dne 9. 6. 2017.

10. K odvolacím námitkám žalované se uvádí následující:
11. Úvodem odvolání žalovaná popisuje své vztahy s bývalým manželem J.K. a žalobkyní, která podle žalované její manželství rozvrátila, a celkově dovozuje, že jde ze strany žalobkyně o zjevné zneužití práva. Odvolací soud však má za to, že o jakékoliv zneužití práva ze strany žalobkyně nejde, neboť skutečnosti takovému závěru svědčící v řízení nijak nevyšly najevo, když navíc jde o vztah z bezdůvodného obohacení, který je pojímán jako objektivní a bez vlivu subjektivních okolností na straně účastníků, včetně otázky zavinění. Není ani v zásadě rozhodující, zda žalobkyně, resp. J.K., neužívala nemovitosti dobrovolně či do jaké míry jim žalovaná v užívání bránila. Právně bezvýznamné jsou též námitky, že se žalobkyně nepodílela na pořízení nemovitosti, její údržbě a investicích, že má svůj byt a luxusní nemovitost a že jí nikdy o užívání domu nešlo. Žalovaná by nebyla povinna vydat bezdůvodné obohacení jen v případě, pokud by prokázala uzavření smlouvy o bezplatném užívání nemovitosti se zmíněnými osobami, což však nikdy netvrdila.
12. Ani poukaz žalované na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 503/2011 nevede ke kýženému výsledku v podobě zamítnutí žaloby, neboť uvedené rozhodnutí Velkého senátu Nejvyššího soudu spočívá především v tom, že terminologicky přesně od sebe odlišuje právní důsledky dvou skutkových situací užívání nemovitosti jedním ze spoluvlastníků nad rámec jeho spoluvlastnického podílu. První situací je omezení spoluvlastnického práva spoluvlastníka právem aprobovaným způsobem, tj. dohodou, rozhodnutím většiny spoluvlastníků nebo rozhodnutím soudu, kdy takto z užívání vyloučenému (omezenému) spoluvlastníku vzniká nárok za omezení v užívání v rozsahu jeho spoluvlastnického podílu. Výše tohoto nároku je dána tím, co by vyloučený spoluvlastník při obvyklém užívání věci v rámci svého podílu získal; terminologicky jde o náhradu újmy vyloučeného spoluvlastníka. Druhou situací je omezení spoluvlastnického práva spoluvlastníka svévolným (právem neaprobovaným) jednáním druhého spoluvlastníka, kdy takto z užívání vyloučenému spoluvlastníku vzniká nárok na vydání bezdůvodného obohacení, neboť svévolně jednajícím spoluvlastníkem získal na úkor vyloučeného spoluvlastníka majetkový prospěch bez právního důvodu. V nyní posuzované věci jde přitom právě o druhou z popisovaných situací. Z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu tedy nelze dovodit nic, co by žalovanou mohlo povinnosti vydat bezdůvodné obohacení zbavit.
13. Nedůvodná je také námitka žalované, že žalobkyně měla podat žalobu na úpravu užívání nemovitosti nebo žalobu na vydání klíčů, kterou by prokázala vážnost svého úmyslu nemovitost užívat, takové žaloby však nepodala. Nedůvodnost této námitky vyplývá z prokázaného skutkového stavu, podle kterého žalovaná žalobkyni (a předtím J.K.) z užívání nemovitosti vyloučila svým jednáním a postojem, neboť v nemovitosti bez dohody s druhým spoluvlastníkem vyměnila klíče, a také v řízení opakovaně uváděla, že spoluužívání nemovitosti s uvedenými osobami nepřicházelo vůbec v úvahu. Z nepodání zmíněných žalob žalovaná dovozovala, že nemovitost užívala na základě spravedlivého důvodu, a tedy žalobkyni nárok na vydání bezdůvodného obohacení nevznikl (§ 2991 odst. 1 o. z.: Kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil). Odvolací soud však, jak plyne již z výše uvedeného, dospěl k závěru, že žalovaná získala bezdůvodné obohacení bez spravedlivého důvodu, resp. bez důvodu aprobovaného zákonem.
14. Nedůvodně se též žalovaná dovolávala přiznání účinků započtení svých pohledávek (z titulu nákladů jí vynaložených na údržbu nemovitosti a z titulu bezdůvodného obohacení žalobkyně za užívání vozidla Honda Jazz reg. zn. XXXXX, jímž je žalovaná spoluvlastnicí), ovšem podle odvolacího soudu dospěl soud prvního stupně k naprosto správnému závěru, že k zániku pohledávky žalobkyně započtením protipohledávek žalované nedošlo (srov. odstavec 21 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Je tomu tak proto, že žalovaná započítala proti pohledávce žalobkyně mnoho svých pohledávek různého druhu a právního důvodu, které v součtu

převyšovaly žalovanou pohledávku, aniž by specifikovala, která konkrétní její pohledávka má zaniknout započtením proti pohledávce žalobkyně. Žalovaná nepřipustně ponechala na soudu, aby sám určil, jaké konkrétní pohledávky žalované se mají střetnout (zaniknout) s pohledávkou žalobkyně. Dále nelze považovat námitku započtení žalované za řádně uplatněnou i z důvodu nesplatnosti pohledávek žalované, neboť učinila úkon započtení v době, kdy ještě žalobkyni nevyzvala k zaplacení svých pohledávek vzniklých z titulu bezdůvodného obohacení, jejichž splatnost nastává až na výzvu k plnění. Žalovaná dokonce v průběhu řízení (ani mimo něj) žalovanou vůbec nevyzvala k zaplacení svých pohledávek, pouze tyto pohledávky zrekapitulovala, vysvětlila a rovnou uplatnila námitku započtení. To platí jak pro námitku započtení v podání žalované ze dne 12. 3. 2018 (č. l. 58), tak ze dne 10. 8. 2020 (č. l. 288). Jedinou výjimkou, kdy žalovaná žalobkyni vyzvala k zaplacení pohledávky je výzva k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 14. 2. 2019 (č. l. 135) ve výši 527 620 Kč za bezdůvodné obohacení vzniklé užíváním automobilu Honda Jazz. I ve vztahu k této pohledávce je však třeba znovu zopakovat, že k zániku pohledávek žalované a žalobkyně započtením nedošlo z toho důvodu, že žalovaná vznesla námitku započtení mnoha svých různých pohledávek převyšujících žalovanou částku, aniž by konkrétně určila, která z pohledávek má zaniknout započtením na pohledávku žalobkyně.

15. V neposlední řadě pak žalovaná nedůvodně vytýkala soudu prvního stupně nesprávný procesní postup, jenž měl spočívat v tom, že jí soud neodpověděl na její žádost ze dne 27. 2. 2019 (č. l. 120) o poskytnutí lhůty k doplnění skutkových tvrzení a důkazů na základě poučení soudu při jednání dne 14. 12. 2019. Podle odvolacího soudu však soud prvního stupně nijak nepochybil, když žalovaná navíc jeho výzvě vyhověla podáním ze dne 1. 3. 2019 (č. l. 124). Uvedené podání žalované měl soud prvního stupně k dispozici, a pokud se o něm v odůvodnění svého rozsudku nezmiňuje, je tomu tak evidentně proto, že obsah tohoto podání nemohl zvrátit závěr soudu o důvodnosti nároku žalobkyně, resp. závěr o neúčinnosti započtení pohledávek žalované.
16. Pokud jde o výrok II. rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, odvolací soud jej, za přiměřeného užití § 220 odst. 1 o. s. ř., změnil, neboť soud prvního stupně sice správně přiznal náhradu nákladů řízení úspěšné žalobkyni (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), přiznal jí však náhradu ve vyšší částce, než jaká žalobkyni náleží. Důvodem je skutečnost, že soud prvního stupně žalobkyni nesprávně:
 - a) přiznal odměnu a náhradu hotových výdajů i za některé úkony právní služby jejího advokáta, které nebyly vynaloženy účelně,
 - b) přiznal náhradu za daň z přidané hodnoty z odměn za zastupování, náhrad hotových výdajů, náhrady za promeškaný čas a cestovného, ačkoliv advokát žalobkyně Mgr. Zbyněk Andrš, který žalobkyni nyní zastupuje a je platebním místem náhrady nákladů řízení, není plátcem daně z přidané hodnoty. Nárok na náhradu nákladů řízení totiž vyplývá z procesního (nikoliv hmotného) práva, vzniká až vykonatelností rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, a pro přiznání náhrady za daň z přidané hodnoty je proto rozhodující stav v době vyhlášení soudního rozhodnutí. Bez významu je skutečnost, že po určitou dobu žalobkyni zastupoval advokát Mgr. PhDr. Petr Fojtíček, který v té době byl plátcem daně z přidané hodnoty, jelikož žalobkyni nyní zastupuje advokát, jenž plátem této daně není.
17. Odvolací soud tedy změnil výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, za přiměřeného užití § 220 odst. 1 o. s. ř., tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 123 942,42 Kč, jež sestává z těchto položek: soudní poplatek za žalobu ve výši 15 298 Kč; 11 mimosmluvních odměn advokáta za zastupování po 9 540 Kč/úkon podle § 6 odst. 1, § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a, d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), za tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení Mgr. PhDr. Petrem Fojtíčkem, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem předcházející žalobě, žaloba, replika k vyjádření žalované, účast u jednání soudu prvního stupně dne 14. 2. 2019, účast u místního šetření

- dne 7. 8. 2019, vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 12. 12. 2019, převzetí a příprava zastoupení nynějším zástupcem Mgr. Zbyňkem Andršem, další porada s klientem dne 8. 2. 2021 přesahující jednu hodinu (pozn.: ačkoliv žalobkyně předložila těž zápis o poradě s klientem ze dne 12. 2. 2019, odměnu za této úkon ve vyúčtování nepožadovala), účast u jednání soudu prvního stupně dne 9. 2. 2021 (za tento úkon náleží 2 odměny, neboť jednání přesáhlo 2 hodiny); 11 náhrad hotových výdajů po 300 Kč za uvedené úkony právní služby, a to podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu ve znění do 30. 6. 2018 u úkonů učiněných do uvedeného data a podle § 13 odst. 1, 4 u úkonů učiněných od 1. 7. 2018; náhrada cestovních výdajů dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve výši 204,42 Kč za cestu ze sídla advokáta Mgr. PhDr. Petra Fojtíčka na adrese Úvoz 118, 602 00 Brno, na místní šetření na adrese XXXXX, XXXXX, dne 7. 8. 2019 a zpět vozidlem Suzuki reg. zn. XXXXX [vycházejí z těchto údajů: vzdálenost 30 km, průměrná spotřeba 8,2 l/100 km, sazba základní náhrady 4,10 Kč/km, cena pohonných hmot 33,10 Kč/l podle § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]; náhrada ve výši 200 Kč za čas promeškaný na této cestě ve výši 2 půlhodin po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu.
18. Z vyúčtování nákladů řízení žalobkyně ze dne 15. 2. 2021 odvolací soud žalobkyni nepřiznal z důvodu neúčelnosti následující úkony právní služby (a s nimi související náhrady hotových výdajů): vyjádření ze dne 7. 3. 2019 (podání vyjádření nebylo soudem prvního stupně požadováno a ve vyjádření obsažený stručný návrh otázek na znalce je marginální); účast advokáta na podání vysvětlení u Policie ČR v Rajhradě (nejde o úkon přímo související s tímto soudním řízením); návrh ze dne 12. 8. 2019 na rozhodnutí o separaci nákladů řízení a uložení pořádkové pokuty žalované (návrhu nebylo vyhověno). Dále odvolací soud, jak to již bylo zmíněno výše, žalobkyni nepřiznal náhradu za daň z přidané hodnoty, neboť nynější advokát žalobkyně není plátcem této daně.
19. Náhradu nákladů odvolacího řízení přiznal odvolací soud žalobkyni (§ 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř.), která byla v odvolacím řízení plně úspěšná. Výše této náhrady činí částku 19 680 Kč, jež sestává z mimosmluvní odměny advokáta žalobkyně ve výši 9 540 Kč/úkon za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání odvolacího soudu dne 19. 8. 2021) podle § 6 odst. 1, § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g), k) advokátního tarifu a dvou náhrad hotových výdajů po 300 Kč za uvedené úkony právní služby podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu.
20. Pokud jde o výrok III. rozsudku soudu prvního stupně, soud prvního stupně správně uzavřel, že neúspěšná žalovaná bude podle § 148 odst. 1 o. s. ř. povinna zaplatit státu 100 % náhrady nákladů řízení. Tyto náklady jsou v projednávané věci představovány znalečným, jehož konečná výše však není doposud známa, a správně bylo tedy úmyslem soudu prvního stupně rozhodnout jen o základu náhrady nákladů řízení státu. Formulace jeho rozhodnutí však plně neodpovídá ustanovení § 155 odst. 2 věta druhá o. s. ř., a odvolací soud proto výrok III. rozsudku soudu prvního stupně potvrdil v upřesňujícím znění, jež odpovídá zákonné úpravě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu Brno-venkov; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání není samostatně přípustné proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Brno 19. srpna 2021

JUDr. Dušan Schinzel v. r.
předseda senátu